

1809

1ste Beh. af Lovf. om Felttillæg m. m. ved Hæren.

1810

end billigt; men det forekommer mig, at det kan man ikke faae ud af Paragraphen, idet det jo er den almindelige Regel, at de skulle betale for Kosten.

Marineministeren: Ja, det ærede Medlem er ikke rigtigt orienteret i Loven, naar han troer, at 40 og 56 β ., som staae i § 8, ere mere end de 32 β ., der staae som laveste Dagpenge for Menige og Underofficerer; thi naar de faae 40 og 56 β ., saa lide de i Afdrag paa deres Koft de 18 β . og deres Brød; men i det Tilfælde, at de faae Dagpenge, faae de deres 18 β og Brød, altsaa ere Diæterne i Virkeligheden betydeligt større end disse 40 og 56 β . Jeg troer, det var en Misforstaaelse af det ærede Medlem.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen, hvorpaa Lovforslagets Dvergang til 2den Behandling sattes under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 46 Stemmer.

Man gif derefter til den følgende Sag paa Dagsordenen, som var:

„Første Behandling af Forslag til Lov om Felttillæg m. m. ved Hæren.“

Magius: Det Lovforslag, der i Diebliffet foreligger til Forhandling, har saa Meget tilfælleds med det umiddelbart forud behandlede Lovforslag, at det vistnok vilde have været særdeles ønskeligt, om man havde kunnet tilveiebringe noget større Lighed in mellem samme i det Hele taget, idet jeg troer, at Landetaten maa kunne opstille lignende Fordringer, som Søetaten er bleven anset for berettiget til at opstille. Selvfølgelig indrømmer jeg, at Forholdene ere af en saa forffjelligartet Bestaaenhed, at man langtfra kan gaae hen og sige, at der skal være de samme Penge- og de samme Madstatter i de to Værn. Man kan ikke i Landhæren give Koft daglig in natura, saaledes som man kan gjøre ombord paa et Skib, der er udrustet til en længere Rejse, og man kan ikke ved Hæren indrette Køier til at ligge i om

Natten, saaledes som tilføes. Men det forekommer mig dog, at de Fordringer, der kunne stilles i de to Værn, overhovedet maae være af samme Art, og at de Udgifter, som maae bestrides, i begge Værn maae godtgjøres de Paagjældende saaledes, at de ikke alene kunne vedligeholde deres Legeme i den Stand, som er nødvendig for at udholde Krigens Straabadser, men ogsaa saaledes, at de, naar Felttoget er endt, og de komme hjem, ikke skulle komme hjem med Gjæld eller skulle finde, at deres tilbageladte Familier i den Tid, hvori de have været borte, have været trykkede af Næringsforger og andet Egenende. Jeg troer imidlertid, at man, saaledes som den nu foreliggende Sag er bleven behandlet i det andet Thing, noget har overseet de forffjellige Forhold, hvorunder Armeen kan befinde sig saavel paa Krigsfod som under Cantonnementsforhold. Man har i Lovforslaget væsentlig søgt at stille Armeen under Krigsforhold under tilsvarende Regler, som naar Søetaten er ude med Estillæg og Søgager — hvad der vistnok ogsaa er ganske rigtigt —, men man har derimod, efter hvad jeg kan see af alle de Udtalelser, der ere fremkomne, væsentlig kun betragtet Cantonnementsforholdene med Leiren ved Hald for Die. Man har slet ikke omtalt eller tænkt paa, at der ogsaa er ganske andre Forhold, hvorunder Armeen i længere Tid kan befinde sig paa Cantonnementsfod. Man kan jo endog i Virkeligheden næsten sige, at Hæren i den næste Tid af en Krig befinder sig paa Cantonnementsfod. Dette var saaledes ubetinget Tilfældet i Krigen 1848—50, og i Årene 1863—64 kan jeg ligeledes sige, at en stor Deel af Armeen i længere Tid befaandt sig, ikke paa Feltfod, men paa Cantonnementsfod. Jeg skal saaledes blot tillade mig eksempelvis at omtale den Uddeling, hvorved jeg havde den Ære dengang at tjene. Den afgif fra sit Garnisonssted i Østeraaret 1863 med Dvire til at rykke over til Troppesamlingen ved Slesvig. Dagen, før den skulde rykke tilbage dervfra, fik den Dvire til at blive i Slesvig og at gaae til sammes Bestyft, og i